

ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಮಹಿಳೆಯರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಕವಳ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಾಂಗ ಹೊಡೆಯುವ ಜೀವನಕ್ರಮಗಳು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಬದುಕಿನ ಪಡಿಪಾಟಲಗಳ ವಿನಿಮಯದ ಜೊತೆ ನನ್ನದ ವಿನಿಮಯವು ಸೇರುತ್ತದೆ. ಇವರ ನಂತರದ ತಲೆಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಈ ದೃಶ್ಯಗಳು ಗೋಚರಿಸದೆಯೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಅದು ಅಚ್ಚರಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಇರುವುದಲ್ಲವೆ ಬಿಟ್ಟು ಇರುವುದುರೇಡೆಗೆ ತುಡಿವುದೇ ಜೀವನವಲ್ಲವೆ?

ಯುವ ತಲೆಮಾರು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡ ಮನೋಭಾವದಲ್ಲಿ ತಾಳೆಗೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವು ವೇಗ ಅಷ್ಟೇಯಲ್ಲ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದಿಢೀರನೆ ಸಂಭವಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುವ ಜಾಯಮಾನ ಇಂದಿನದು. ಯಾವುದು ದೀರ್ಘಕಾಲಿಕವೋ ಅದು ತಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಮನೋಧರ್ಮದ್ದು. ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸಂಗತಿ, ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ದೀರ್ಘ ಅವಧಾನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲಾರದ ಸ್ಥಿತಿ ಸಹಜವಾಗಿ ಒಡಮೂಡಿದೆ. ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯ ಭಾಷಣವಾದರೆ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಾರು. ಅರ್ಧವನ್ನು ಮೀರಿ ಮಾತು ಮುಂದುವರಿಯಿತೆಂದರೆ ಚಡಪಡಿಕೆ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಷ್ಟೇ ಆಕರ್ಷಕ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತುಗಳಿದ್ದರೂ ಅರ್ಧ ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ಆಲಿಸಲಾರರು. ಆ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಯ ತಮಟೆಯ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲಾರವು. ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತವರ ಜೊತೆ ಪಿಸುಮಾತು ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಇಂದಿನ ಯುವಕರ ಸ್ಥಿತಿಯಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮನೋಸ್ಥಿತಿಯ ದರ್ಪಣವೂ ಹೌದು.

ಅವರು ಬಯಸುವ ಇಷ್ಟಪಡುವ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಗುಣ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಟೀವಿಯನ್ನು ಎಚ್ಚಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಾಗ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಿಮೋಟ್ ಇರಲೇಬೇಕು. ಒಂದು ಚಾನಲ್‌ಗೆ ನಿಷ್ಠವಾಗಿ ನೋಡುವ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಚಾನಲ್‌ಗಳು ಚಕಚಕನೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರಬೇಕು. ಹೂವಿಂದ ಹೂವಿಗೆ ಹಾರುವ ದುಂಬಿಯ ಮನಸುಬಿಡುವಂತಿರುವ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೊಬೈಲ್ ಇದ್ದಾಗಲೂ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ರಂಜಿಸಿ ಥಟ್ಟನೆ ಮತ್ತೊಂದು ದೃಶ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾರುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಬಂದು ನಮ್ಮ ಮನವನ್ನು ರಂಜಿಸುವ ರೀಲ್‌ಗಳ ಸರದಾರರಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಯಾವುದೋ ದೀರ್ಘವಾದ ವಿಡಿಯೋವನ್ನು ದೇನಸ್ತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವ ಸಮೂಹ ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಜೀವ ಪ್ರಭೇದವೆಂದಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ಸರಿ ತಪ್ಪಿನ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣೆದುರಿನ

ಬದುಕಿನ ಲಯದಲ್ಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಪಲ್ಲಟಗಳು ನಮ್ಮ ನಿಯಂತ್ರಣವನ್ನು ಮೀರಿದ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಇವು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದು ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲಾ ರಂಗದಲ್ಲೂ

ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ ನೆಲೆಯೊಡೆದ. ಇದೆಷ್ಟು ಸಹಜವಾಗಿದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ನಾವು ಸೆಮಿಸ್ಟರ್‌ಗಳಿಗೆ ಮೊರೆ ಹೋಗಿದ್ದೇವೆ. ವಾರ್ಷಿಕವಾಗಿ ಒಂದೇ ಮುಖ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಯಿರುವ ಕಾಲ ತೆರೆಯ ಮರೆಗೆ ಸರಿಯುತ್ತಿದೆ. ವರ್ಷಪೂರ ಓದಿದ, ಬೋಧಿಸಿದ ಪಠ್ಯವನ್ನು ವರ್ಷದ ಕೊನೆಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಸುವ ಕಾಲ ದೀರ್ಘ ಅವಧಿಯದ್ದಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದೆ. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಕಾಲ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಪರಿವರ್ತನೆಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಒತ್ತಡದ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲೇನೂ ಪಲ್ಲಟವನ್ನು ತರಲಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಯಾವ ಹರ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ಬದಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಿರಾಶೆಯ ಮನಸ್ಸಿತಿ ನಿಮಗಿದ್ದರೆ ಅದು ಉಚಿತವಲ್ಲ ಎಂದಷ್ಟೆ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಎಲ್ಲಾ ವೇಗ, ಧಾವಂತವು ಸ್ವಗಿತವಾದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅದಾವುದೆಂದು ತಿಳಿಯದ ವಿಸ್ಮೃತಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆವರಿಸಿರಲಾರದು ಎಂದು ಭಾವಿಸುವೆ. ನಾವೆಲ್ಲ ಕೋವಿಡ್‌ನ ಸಾಂಕ್ರಾಮಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ದಾಟಿ ಬಂದವರು. ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಧಾವಂತವು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಚೆಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಸಿದ ಕಾಲವದು. ಕೆಲವು ವಿಷಯದಲ್ಲಾದರೂ ನಮ್ಮ ಗಡಿಬಿಡಿ ಚಡಪಡಿಕೆ ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಕಾಲದ ಲಯಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದವರು ನಾವು. ವಾಹನಗಳ ವೇಗದ ಓಟದ ಭರಾಟೆ, ಹಾರನ್ನಿನ ಕಿರಿಕಿರಿ, ಮಕ್ಕಳ, ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಧಾವಂತದ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲದೆಯೂ ಲೋಕ ಮುನ್ನಡೆದಿತ್ತು. ಕೋವಿಡ್ ಕಾಲ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ದುರಂತದ ಮುಖವನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಕೊರೊನಾ ಪೀಡಿತರಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಸಿಗದೆ ಅಸಂಖ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅಸುನೀಗಿದರು. ಹಲವರ ಜೀವನ ಬೀದಿಗೆ ಬಂದ ಘಟನೆಗಳಿಗೆ ಈ ಕಾಲ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಯಿತು. ಇದರ ಋಣಾತ್ಮಕ ಮುಖವೇನೆ ಇರಲಿ, ಇದು ನಮ್ಮನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಬಂಧಿಸಿ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಬದುಕಿನ ಪಾಠವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ್ದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ.

ನಾವು ಮತ್ತೆದೇ ವೇಗದ ಗಡಿಬಿಡಿಯ ಲಯಕ್ಕೆ ಮರಳಿದ್ದೇವೆ. ಮಕ್ಕಳ ಹೆಗಲಿಗೆ ಭಾರದ ಬ್ಯಾಗು ಹೊರಿಸಿ ಶಾಲೆಗೆ ಅಟ್ಟಿದವು. ಮುಚ್ಚಿದ ಶಾಲೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯ ತಲೆಮಾರಿನವರ ಆತ್ಮಕಥನವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ಲೇಗ್‌ನಂತಹ ಮಾರಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಸ್ವಗಿತವಾದ ವಿವರವಿದೆ. ಗೊರೂರು, ಆಲೂರು ವೆಂಕಟರಾಯರ ಆತ್ಮಕಥನದಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ಲೇಗ್‌ನಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷ ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು ಎಂಬ ನಿರೂಪಣೆಯಿದೆ. ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸ್ವಗಿತವಾದ ಸ್ಥಿತಿಯು ಜೀವನ್ಮರಣದ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಲಿಲ್ಲ. ಏನು ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯು ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು. ಯಾಂತ್ರಿಕತೆಯ ದಾಸರಾದ ನಮಗೆ ವೇಗದ ಬದುಕನ್ನು ಆವಾಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಸಾವಧಾನದ

ಬದುಕಿನ ನಡಿಗೆ ನಮಗೆ ಅಪರಿಚಿತವೇನಲ್ಲ. ಈ ಕೊಂಡವನ್ನು ಹಾಯ್ದು ಬಂದ ನಮಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮರಳುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇನಲ್ಲ. ಅದರ ಅಗತ್ಯ ಇಂದಿನ ಬದುಕಿಗೆ ಇರದಿರಬಹುದು. ಮುಂದೆದೋ ಒಂದು ದಿನ ಇದರ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಅನಿವಾರ್ಯತೆಯು ಅರಿವು ನಮಗಾಗಬಹುದು. ಸದ್ಯಕ್ಕಂತೂ ಇರುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಸಾಗುವ ಪಯಣಿಗರಾಗಿದ್ದೇವೆ.

ದೈನಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ, ಯಾವ ಧಾವಂತದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೆಗಲಿಗೆ ಏರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ತನ್ನದೇ ಸ್ವಲೀನಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬದುಕುವ ವರ್ಗವೊಂದಿದೆ. ಇವರ ಕೆಲವಾದರೂ ಅಂಶ ನಮ್ಮಲ್ಲೂ ಇವೆ. ಇಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಒಗ್ಗಿಕೊಂಡವರ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ವೇಗ, ಧಾವಂತ, ಚಡಪಡಿಕೆ ಎಂಬುವುಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಆಲಿಸಿತನ, ಸೋಮಾರಿತನ ಎಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ವೇಗದ ಬದುಕೇ ಸೂಕ್ತವೆನ್ನಬಹುದು. ಆಲಿಸಿತನದ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಬೇರೂರಿದ ಸಾವಧಾನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥವು ಇಲ್ಲ. ಆಲಿಸಿತನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಿಯಸಖಿ/ಸಖಿನಂತೆ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸಖ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದವನ ಬಾಳಿಗೆ ಗುರಿ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶವಿಲ್ಲ. ಅಲೆಮಾರಿ ಉಲೈಯಂತೆ ಸಿಕ್ಕ ದಿಕ್ಕಿನತ್ತ ಅಂಡಲೆಯುವುದು ಕಾಯಕವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾನವನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ವೇಗದ ಬದುಕಿನ ಒಡಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂಸೆಯ ನಾನಾ ರೂಪುಗಳು ಪವಡಿಸಿವೆ. ಇದರ ಅರಿವಿಲ್ಲದ ನಾವು ಹಿಂಸೆಯ ಪೋಷಕರಾಗಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಾನವನ ವೇಗಕ್ಕಾಗಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಬೃಹತ್ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳನ್ನೆ ಗಮನಿಸೋಣ. ಇದು ಎಷ್ಟೊಂದು ಜನ ಕೃಷಿಕರ, ಬಡವರ ಬದುಕಿನ ಆಧಾರವಾಗಿದ್ದ ಮನೆ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಗಳನ್ನು ನುಂಗಿದ ಹಿಂಸೆಯ ರೂಪ ಇದರ ಒಡಲಲ್ಲಿದೆ. ಅಷ್ಟಲ್ಲದೆ ಅಸಂಖ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಆ ಮರಗಳನ್ನೆ ಬದುಕಿನ ಆಧಾರವಾಗಿ ಗೂಡು ಕಟ್ಟಿ ಸಂತಾನೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವ ತಾಣವಾಗಿ ಹಕ್ಕಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿತ್ತು. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರ್ನಾಮ ಮಾಡಿದ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ ಈ ಹೆದ್ದಾರಿಗಳಿಗೆ. ಇಂತಹ ಅಸಂಖ್ಯ ಕಾರ್ಯಗಳು ದೇಶದಲ್ಲೆಡೆ ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ಸಾಗುವ ದುರಿತ ಕಾಲವಿದು.

ಸಾವಧಾನ ಉತ್ತಮ, ವೇಗ, ಧಾವಂತ ಅದಮ ಎಂಬ ಸರಳ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವ ಬುದ್ಧಿ ಎಂದಿಗೂ ಸಲ್ಲ. ಸಾವಧಾನದ ಹೊರ ಮುಖವೇ ವೇಗ, ವೇಗದ ಒಳಮುಖವೇ ಸಾವಧಾನ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಔಚಿತ್ಯವಿದೆ. ಸಾವಧಾನ ಮತ್ತು ವೇಗ ವಿರುದ್ಧ ಧ್ರುವಗಳಲ್ಲ. ಸಾವಧಾನಕ್ಕೆ ಅವಸರದ ಬೆನ್ನೇರುವ ಕೌತುಕವಿರುವಂತೆ, ಅವಸರಕ್ಕೂ ಸಾವಧಾನದ ಬೆನ್ನೇರುವ ಬಯಕೆಯಿರಬಹುದು. ಈ ಎರಡನ್ನು ಅಗತ್ಯಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಪಳಗಿಸಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಜಾಣ್ಮೆಯ ನಡೆ ನಮ್ಮದಾದರೆ ಇದೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆ ಎನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in

